

[Svend Auken]

af bundfradragene, en tillægsskat på de højeste indkomster og en oprydning i de mange fradrag og skattemæssige smutveje og kringelkroge. En sådan hårdt tiltrængt reform har hidtil ikke kunnet gennemføres, nemlig på grund af, at de radikale – og det beklager jeg igen – har holdt hånden over regeringens sociale skattepolitik.

Umiddelbart efter valget sagde hr. Niels Helveg Petersen, at dette folketing skulle gennemføre reformen af indkomstskatten. Men så må vi vel se at komme i gang!

Må jeg i øvrigt henvise til, hvad SDS' cheføkonom, Peter Wendt, sagde for nylig i en tydelig kritik af tendensen i 2 pct.s forliget: at i stedet for at bombe lave indkomster, der i forvejen havde haft fald i købekraften, tilbage, sådan som 2 pct.s forliget gør det, burde folketinget gå i gang med en skattereform. Socialdemokratiet kan ikke være mere enigt. Alligevel udsættes og udsættes forhandlingerne om realiteterne i det.

De fleste husker vel det absurde drama »Vi venter på Godot«. Det genspilles dagligt i folketinget under en ny titel: »Folketinget venter på Baunsgaard«.

Der er altså et klart og tydeligt alternativ til den nuværende regering, både udenrigspolitisk og indenrigspolitisk. Socialdemokratiet er på dette grundlag parat til at samarbejde med alle partier, der vil være med til en anden politik, der modvirker ensidigheden, trægheden og ufordrageligheden i samfundet, og som fornyr det danske samfund på en menneskelig måde.

Denne indbydelse omfatter naturligvis også SF, navnlig hvis partiet kunne begynde at bruge sine kræfter på modstand mod det borgerlige Danmark fremfor mod socialdemokratiet. Hovedopgaven for oppositionen bliver ikke at have indbyrdes diskussioner om den korrekte strategi, men at udbrede kendskabet til alternativet til den borgerlige politik.

Følgerne af den ensidige politik og den stigende polarisering slår også igennem på arbejdsmarkedet. Man har fået trepartsdrøftelser, men de er blevet givet den dårligst tænkelige start. Ingen tør endnu spå om, hvordan forløbet af overenskomstforhandlingerne vil blive, men uden betydelige konflikter og en betydelig afstand og spænding mellem parterne tror jeg ikke det vil ske.

Jeg tror også, det er baggrunden for HT-konflikten, som dybest set ikke handler om, hvorvidt 8 chauffører er fagligt organiserede eller ej. Den handler om en reaktion på en oplevet trussel mod selve enhedsfagbevægelsen fra de borgerliges side, først og fremmest fra partiet venstres side, hvor ikke mindst hr. Bjørn Elmquist, udenrigsministeren – hvad den mand dog får tid til – og partiets stærke mand, hr. Ivar Hansen, har ført sig frem med en stribe efter vor opfattelse ukloge udtalelser.

En stærk og ansvarlig enhedsfagbevægelse er til fordel både for fagbevægelsen selv, for virksomhederne og for det danske samfund. Vi har forståelse for sigtet med den kamp, man er inde i, men selvfølgelig er det klart, at socialdemokratiet foretrækker argumenter, overbevisning og diskussion fremfor bloker, trafikspærringer osv.

I kølvandet af den diskussion er der opstået en diskussion om støtten til de politiske partier. Alle ved, at fagbevægelsen støtter politiske partier, især socialdemokratiet på grund af den nære samhørighed mellem parti og fagbevægelse. Meget mindre kendes der til de borgerlige partiers støtte fra de store erhvervsorganisationer og de mange virksomheder.

Vi vil gerne foreslå, at folketingets partier i fællesskab aftaler fælles regler for en offentlighedslovgivning, sådan at offentligheden kan få fuldt kendskab til, hvem det er, der betaler til de politiske partier, og sådan at vi kan få diskussionen på et mere rimeligt grundlag.

Jeg skal slutte med en enkelt positiv ting, nemlig det, der er sket i Norge, hvor et flertal i det norske storting under ledelse af tidligere statsminister Gro Harlem Brundtland er kommet frem til en fælles holdning, en fælles indstilling til sikkerhedspolitikken, der et langt stykke af vejen – ikke hele vejen, men et langt stykke af vejen – minder om de vedtagelser, der er sket i Danmark. Måtte noget tilsvarende ske under vore mere sydlige himmelstrøg!

Vi er glade for det. Vi havde overvejet, om man ikke herfra skulle sende det norske storting en hilsen og pålægge regeringen her at tage et initiativ i forlængelse af det, der er sket i Norge, men vi er kommet til den opfattelse, at regeringen ved vedtagelsen af dagsordenen den 3. maj simpelt hen er for-